

C:\Users\Plazma\Desktop\309\Brin_David-Thor_vs_Kap_America.PDB

PDB Name: Brin_David-Thor_vs_Kap_America
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.7.2003
Modification Date: 31.7.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

David Brin
Thor vs. Kap. America

1.

Ponorka se ustálila v hloubce periskopu; Lokiho skřítek v té chvíli zakoulel očima a žalostně zanařikal. Sporý, s hlavou na krátkém krku, se tlustými prstíky tahal za žlutošedivý vous a hleděl vzhůru na skřípající trubky.

Patří do temných, hlubokých lesů a tajných jeskyní, pomyslel si Chris Turing a pozoroval trpaslíka. Nemá tu co dělat.

Jenom lidé si vybírali takový způsob, jak zemřít - v děravé ocelové rakvi se snažit vyhodit Valhalu do vzduchu.

Lokiho trpaslík tu tím pádem nejspíš nebyl dobrovolně.

Proč, napadlo Chrise najednou - ale ne poprvé. Proč existují takové stvůry? Copak se ďáblov dílo na světě nedařilo dost dobře, ještě než mu oni přišli na pomoc?

Stroje zabraly a Chris vytřásl tu myšlenku z hlavy. Představit si svět bez Ásů a jejich přísluhovačů bylo v této době stejně obtížné, jako vzpomenout si na doby, kdy nebyla válka.

Chris seděl připoutaný v bezpečnostním sedadle - slyšel přitom, jak ledové vody Baltu šplouchají za tenounkou přepážkou - a pozoroval gnóma, který se krčil na víku bedny s rozebranou vodíkovou bombou. Vytahoval nožky jako paličky dál od mořské vody, která se převalovala po palubě, a tiskl se na černé krabici co nejvýš. Skřítek znovu zaskučel když Kosatka vysunula periskop a trubkami na vyrovnání tlaku přibublávala další voda.

Major Marlowe zvedl hlavu od samopalů, který už nejméně po třicáté skládal dohromady. "Co toho zatraceného trpaslíka v týhle chvíli štvě?" zeptal se námořní důstojník.

Chris zavrtěl hlavou. "Mně se ptej. Možná mu vadí, že není ve svém prostředí? Staří Norové si přece mysleli, že v hloubce pod vodou můžou být jenom ryby a potopený lodě."

"Myslel jsem, že jsi na Ásy trochu expert. A ty zatím ani pořádně nevíš, proč vriská?"

Chris mohl jenom pokrčit rameny. "Už jsem řek, že nevím. Proč se ho nezeptáš sám?"

Marlowe mrzutě mrskl pohledem po Chrisovi, jako by chtěl říct, že ho ten vtip nenadchl. "Sednout si do toho příšerného smradu a chtít po jakémsi trpaslíkovi od Lokiho, aby mi vysvětlil svoje pocity? Pche. To bych radši naplival všem Ásům do očí."

Z druhé strany vedle Chrise seděl jeho pobočník, Zap O'Leary, který se vyklonil do uličky a zakřenil se na Marlowa. "Tě chce vidět, nádhro," pronesl O'Leary k námořníkovi. "Tamhle u periskopu jeden Ás je, pitomče. Předved' se... Ale musíš naňho plivat v runách." Výstřední technik kývl směrem k námořníkům namačkaným kolem periskopu. Vedle velitele se rýsovala obrovská postava, oděná do kožešin a kůže, která se tyčila vysoko nad námořníky.

Marlowe se nechápavě obrátil zpátky k O'Learymu. Námořník nevypadal ani tak uraženě jako spíš zmateně. "Co říkal?" zeptal se Chrise.

Chris zalitoval, že sedí mezi nimi. "Zap navrhuje, že bys mohl naplivat do očí přímo Lokimu."

Marlowe se zatvářil kysele. O'Leary mu stejně tak mohl navrhnout, aby strčil ruku do leteckého motoru. V té chvíli jeden z námořníků, nacpaný do uličky za nimi, udělal tu chybu, že upustil do špinavé prosakující vody pod nohama nábojníci. Marlowe si na ubohém pěšákovi vybil vztek bohatým proudem vynalézavých nadávek.

Ať přišli odkud chtěli, nejsou na ponorky zvyklí, pomyslel si Chris. A tihle takzvaní trpaslíci určitě nesnášejí vodu.

Chris přemýšlel, jak se Lokimu podařilo tohohle přesvědčit, aby se vydal s nimi na sebevražednou výpravu.

Nejspíš mu pohrozil, že ho promění v žábu, uvažoval. Lokimu by to bylo podobné.

Byl to zoufalý pokus. Na sklonku roku 1962 měly zbytky Aliance proti nacismu už jen málo času. Jestli se vůbec tento podzim dalo něco dělat, aby se zabránilo nevyhnutelnému, pak by to za takový hazard stálo.

Dokonce i Loki - podobal se medvědu, byl téměř nezranitelný a často vybuchoval v smích, ze kterého lidem běhal mráz po zádech - ztrácel nervy, když Kosatka vyklouzla z břicha řvoucího B-65 a šíp ponorky padal jako veliký kámen hluboko do Neptunova ledového objetí, až se jim žaludky obracely.

Chris musel uznat, že i jemu by se udělalo zle, kdyby ten krátký, zdánlivě nekonečný pád trval o něco déle. Když narazili na hladinu a rozlehl se nářek mučeného kovu, byla to skoro úleva.

Zdálo se, že všechno je lepší než dlouhý, ohlušující let přes oceán, kdy se museli neustále vyhýbat nacistickým raketám, trhaně poletovali cik cak a břicho letounu při tom kopírovalo hory i moře a oni jen bezmocně slyšeli, připoutaní k sedadlům, jak letci vedou své létající rakve sem a tam, a modlili se, aby nepřítelovi páni, Ásové, v této oblasti na severu právě dnešní noc nehlídali...

Z dvaceti nosičů ponorek, které vystartovaly od Baffinova ostrova, se jich k vodám mezi Švédskem a Finskem

dokázalo dostat jenom šest. A Cestus a Tigerfish se při nárazu na vodu zlomily, roztrhly se jako rozpárané konzervy sardinek a vyvrhly nešťastné posádky vstříc mrazivé smrti.

Zbyly jenom čtyři ponorky, myslel si Chris.

Zatím, připomněl si. Naše šance jsou možná mizivé, ale ti chudáci piloti jsou opravdoví hrdinové. Pochyboval, že by se aspoň jediný člen zbývajících posádek dokázal dostat přes temnou, smrtonosnou Evropu do Teheránu a do bezpečí. "Kapitáne Tingu!"

Chris zvedl hlavu, když šéf zavolal jeho jméno. Velitel Lewis zatáhl periskop a přešel ke stolu s mapou.

"Hned jsem u vás, veliteli." Chris se odpoutal a šlápl do slané vody.

"Řekni jim, že si svoje prasky šetříme pro sebe," radil mu O'Leary sotto voce. "Dobrá marjánka je moc vzácná, škoda se o ni dělit."

"Zavři hubu, blbče," zarazil ho Marlowe. Chris se brodil dopředu a nevšímal si jich. Velitel na něj čekal, stál po boku jejich "přátelského rádce", cizího tvora, který si říkal Loki.

Znáš Lokiho už roky, myslel si Chris. Bojoval jsem po jeho boku proti jeho ásovským bratrům... a mně pořád tuhne krev v žilách, když se na něj podívám.

Loki si Chrisa z výšky nevyzpytatelně měřil zlyma černýma očima. "Pán kouzel" vypadal spíše jako člověk, ale nepřírozně veliký a silný. Jenže ty oči dojem lidskosti zrazovaly. Chris strávil s Lokim dost času od chvíle, kdy se zběhlý Ás přidal na stranu Spojenců, takže se naučil vyhýbat se pohledu do nich, jak jen to bylo možné.

"Pane," pozdravil úklonem hlavy velitele Lewise a vousatého Ása. "Vyrozuměl jsem, že se blížíme k bodu Y?"

"Správně," řekl velitel. "Budeme tam asi za dvacet minut, pokud se nestane nic nepředvídaného."

Lewis jako by za posledních dvacet hodin zestárl. Mladý velitel ponorky věděl, že jeho jednotka není jediná, která je v této operaci určena k obětování. Tisíc mil na sever odtud byly lepší trosky námořnictva Spojených států nasazeny do akce bez naděje na úspěch a za jediným účelem: odlákat Kriegsmarine a SS a zejména jistého "boha moře" od Baltu a operace Ragnarok. Lokiho synovec Tyr neměl proti ponorkám příliš velkou moc, ale pokud jeho pozornost neupoutali někde jinde, dovedl by jim připravit peklo na zemi, až by se jejich skrovné jednotky pokusily přistát.

Takže dnes v noci daleko odtud připraví peklo pro změnu americkým, kanadským a mexickým námořníkům.

Chris se od podobných myšlenek násilím odtrhl. U Labradoru šlo na smrt příliš mnoho chlapů jenom proto, aby zabavili jednu cizí bytost, zatímco čtyři ponorky se budou snažit proklouznout zadními vrátky.

"Děkuji vám. Měl bych to oznámit Marlowovi a své destrukční četě." Obrátil se k odchodu, ale zastavila ho obrovská ruka, která ho uchopila za rameno, sice zlehka, ale pevně jako z ocele.

"Musíš znát něco víc," řekla bytost jménem Loki hlubokým znělým hlasem. Neuvěřitelně bílé zuby svítily nad Chrisem v zářivém úsměvu. "Při cestě na pobřeží budeš mít společníka."

Chris zamrkal. Podle plánu měla jít jenom jeho četa a přepadový oddíl... Pak na obličej velitele Lewise uviděl výraz sinálé hrůzy - horší než by způsobil obyčejný strach ze smrti.

Chris se otočil zpátky a zadíval se na obra oděného do kožešin. "Ty...", vydechl.

Loki přikývl. "Správně. Maličko změníme plán. Nebudu provázet podmořské čluny, až se budou snažit proniknout Skaggerakem. Půjdu s tebou na břeh, do Gotlandu."

Chrisovi se v tváři nepohnul ani sval. Při vši upřímnosti na této straně nebes nebylo způsobu, jakým by on nebo Lewis nebo kdokoli jiný mohl zabránit této bytosti v tom, aby dělala, co dělat chtěla ona. Tak či onak, Spojenci právě měli ztratit jediného přítele mezi Ásy v dlouhé válce, proti nacistickému moru.

Pokud slovo "přítel" Lokiho vůbec vystihovalo - objevil se jednoho dne na rozjezdové dráze skotského letiště, zrovna když probíhala poslední evakuace Británie; provázelo jej osm malých vousatých bytostí, které nesly bedny - Loki je zavedl k nejbližšímu ohromnému důstojníkovi a požadoval, aby jej osobní letadlo ministerského předsedy dopravilo do Ameriky. Ozbrojený batalion by ho asi zastavil. Válečné zpravodajství totiž dokázalo, že Ásové se dají zabít; když máte štěstí, rozdrtíte je těžkou a dostatečně rychlou palbou. Ale když si místní velitel uvědomil, co se děje, rozhodl se šance využít. Od té doby, už po deset let, Loki znovu a znovu dokazoval, jakou má cenu.

Až do dneška, tak je to.

"Když na tom trváš," řekl Ásovi.

"Trvám. Je to má vůle."

"Pak to půjdu vysvětlit majorovi Marlowovi. Omluv mě laskavě."

Několik metrů ustupoval pozpátku, pak se obrátil a šel. Se šplícháním se vzdaloval; připadalo mu, že ho světélkující zrak provází cestou kolem naříkajícího skřítka, kolem věčného cynického úsměvu O'Learyho, dál úzkou, mokrou uličkou, lemovanou připoutanými námořníky, celou cestu až k odpalovacím komorám.

Slyšel tichý hovor. Všichni chlapci mluvili anglicky, ale jen polovina z nich byli Severoameričani. Jejich výločky - Svobodný Francouz, Svobodný Rus, Svobodný Ir, Německý křesťan - v kalném světle oněměly, ale smíšené přízvuky byly nezaměnitelné, stejně jako způsob, jakým hladili své zbraně, a záblesky, které Chris zahlédl v jednom či dvou párech očí.

Takoví byli ti, kteří se dobrovolně vydali na sebevražednou výpravu, typ lidí, po třiceti letech strašné války běžný po celém světě, kteří už mohli ztratit málo nebo nic.

Major Marlowe už byl na místě, aby dohlédl na nakládání vylodovacích člunů. Chrisovu zprávu nepřijal dobře.

"Loki chce s námi? Do Gotlandu?" Cedil mezi zuby. "Ten bastard je špión. Celou dobu jsem to věděl!"

Chris zavrtěl hlavou. "Přece nám stokrát pomohl, John. Už jenom tím, že tehdy doprovodil Ika do Tokia a přesvědčil Japonce..."

"To je mi zásluha! Už jsme měli japončíky na lopatkách!" Vysoký námořník zaťal zprudka pěsti. "Stejně tak bysme rozdrtili Hitlera, kdyby se tu nezjevily ty příšery, to ďáblovsko prokletí. A on si teď žije mezi námi deset let, pozoruje naše

metody, naši taktiku a naši technologii, jedinou skutečnou výhodu, která nám zbyla!"

Chris se zašklebil. Jak to měl Marlowovi vysvětlit? Námořní důstojník nikdy nebyl v Teheránu, na rozdíl od Chrise, který tam byl minulý rok. Marlowe nikdy neviděl hlavní město Izraele - Íránu, největšího a nejvěrnějšího spojence Ameriky, baštu Východu.

Tam, v desítkách ozbrojených osad podél východního břehu Eufratu, se Chris setkal s tvrdými muži a ženami, kteří měli na svých pažích vytetovaná čísla z Treblinky, Dachau, Osvětimi. Poslouchal jejich příběhy o tom, jak jedné beznadějně noci za ostatním drátem a v zápachu šířícím se z komínů zvedly hladovějící zástupy, odsouzené k smrti, hlavy k nebi, ze kterého náhle padala mlha. Nevěřící, smrtelně strnulé oči hleděly v úžasu, jak se mlžný opar spojuje a splývá v cosi, co vypadalo téměř jako pevná hmota.

Z té pohádkové mlhy se utvořil most mnoha barev... duhový oblouk se zdvíhal z místa hrůzy do bezměsíčné noci a druhého konce vidět nebylo. A všichni odsouzení, muži i ženy viděli, jak z výšek přijíždí na létajícím koni postava s temnými očima. Cítili jeho šepot uvnitř svých mozků.

Pojďte, děti, dokud vaši mučitelé nevěřící přivírají oči, lapení pavučinou mé vůle. Pojďte, všichni, vstupte na můj most vedoucí do bezpečí, dřív, než bratrance odhalí mou zradu.

Když padli na kolena či se klaněli v děkovné molitbě, postava si jen posměšně odfrkla. Jeho hlas jim zasyčel v hlavách.

Nepokládejte mě mylně za vašeho Boha, který vás opustil, abyste zde zemřeli! Nedovedu vám vysvětlit, proč zde není On, či jaké jsou v tom všem Jeho plány. Otec Všemohra je tajemstvím dokonce i pro Velkého Odina!

Vězte, že vás nyní odvedu do bezpečí, jaké jen může na tomto světě být. Ale jen když si pospíšíte! Pojďte, a buďte vděční později, jestli musíte!

K táborům, ponurým ghettům, obléhaným městům - tam všude byly přistaveny v jediné noci mosty, které s úsvitem zmizely jako pára nebo sen. Dva miliony lidí, staří, chromí, ženy, děti, otroci Hitlerových válečných továren, vstoupili na tyto cesty - protože neměli jinou volbu -, a zjistili, že sestoupili v opuštěné krajině, u břehů prastaré řeky.

Dorazili právě včas, aby se chvatně chopili zbraní a zachránili britskou armádu, prchající z trosk Egypta a Palestiny. Splynuli s užasými Peršany a uprchlíky ze zchromlého Ruska a z chaosu spolu vytvořili nový národ.

Proto se krátce po oné noci Loki objevil na letišti ve Skotsku. Nemohl se vrátit do Evropy, protože jeho ásovští příbuzní zuřili k nepříčetnosti. Tím, že se dnes vracel do Gotlandu, se určitě vystavoval stejnému nebezpečí jako vojáci.

"Ne, Marlowe. Loki není špión. Nemám ponětí, kým vlastně je. Ale vsadil bych krk, že špión není."

2.

Čluny vystřelily z odpalovacích komor ponorky; s bubláním stoupaly vzhůru a kolébavě se vylupovaly na hladině studeného moře. Vnější kryty odpadly a námořníci se chopili vesel. Všichni muži se poprvé po dlouhém dni nadechli čerstvého vzduchu.

Zdálo se, že Lokiho skřítkovi se trochu ulevilo. Díval se přes tmavou vodu na západ tam, kde jemná narudlá linka západu slunce obkreslovala kopce velkého baltického ostrova, a hrdelním hlasem si cosi mumlal v jazyce, který se nepodobal ničemu pozemskému.

Jako většina Američanů byl i Chris přesvědčený, že tyto bytosti jsou starými norskými bohy - přivolanými do moderního světa -, asi jako on je Sandy Koufax.

Cizinci - tak zněla oficiální verze... vysílal ji Spojenecký rozhlas po obou Amerikách a v Japonsku a zbytku Svobodné Asie. Přijely k nám bytosti z hvězd, jako v povídkách Chestera Nimitze, slavného autora science-fiction.

Nebylo těžké představit si, proč mohou chtít, aby na ně všichni hleděli jako na bohy. A vysvětlovalo to, proč se rozhodli přidat se na stranu nacistů. Koneckonců, taková válečná lest by na Západě nevyšla; tam by je euro-američtí vědci neušetřili důkladného zkoumání a pochybnosti a lidé by měli spoustu otázek.

Ale v teutonském šílenství nacismu Ásové našli úrodnou půdu.

Chris kdysi četl ukořistěné dokumenty německé SS. Už dávno, ve třicátých a začátkem čtyřicátých let, než Ásové přišli, byly plné nesmyslných rituálů a pseudonáboženské mystiky - samé nesmysly o ledových měsících, které padají z nebe, a romantickém démonu árijské nad-rasy.

Nacisty udolaný svět patřil Ásům, ať byli kdokoli nebo cokoli. Skutečně byli bohy. Stejně jako chápal logiku krysy nebo hyeny, dokázal Chris vysledovat důvody, proč si prokletí cizinci vybrali právě tu stranu, kterou si vybrali.

Na vrších kopců se rýsovaly siluety borovic, vroubkovaly slabounce zářící západní nebe. Dva vedoucí čluny byly napěchovány námořníky, kteří měli dělat předmostí, vylodit se a provést průzkum. Z boku je jistily námořní oddíly, které měly připravit čluny k odplutí... Jako by někdo věřil, že k němu dojde.

V posledních dvou člunech se plavila většina Chrisova destrukčního oddílu.

Loki klečel na jednom kolenu na přední Chrisova člunu a černýma, světélkujícíma očima hleděl vpřed. Přestože byl tak tmavý, vypadal v té chvíli, jako by vyšel přímo ze ságy o Vikinzích.

Velmi věrohodné, pomyslel si Chris. Ta stvoření možná skutečně věří, že jsou tím, čím podle svého prohlášení jsou. Kdo ví?

Chrisovi však bylo jasné, že je musejí porazit, protože jinak lidstvo od nynějška očekává jenom temno.

Zkontroloval si čas, podíval se na nebe a zkoumal široké průrvy mezi mraky, plné hvězd.

Ano, byl tam. Satelit. Letěl na Newtonových křídlech více než dvě stě mil vysoko, každých devadesát minut obkroužil zeměkouli.

Když se objevil, upadli nacisté do stavu blažené spokojenosti, protože ho prohlásili za astrologické znamení. Z nějakého neznámého byrokratického důvodu úředníci v Pentagonu drželi tajemství pod pokličkou tak dlouho, až polovina světa uvěřila Goebbelsově propagandě. Potom, konečně, Washington prozradil pravdu. Že kolem Země krouží američtí vesmírní astronauti.

Po dva měsíce se zdálo, že tato skutečnost obrátí svět naruby. Tenhle nový technologický zázrak bude důležitější než atomová bomba, mysleli si mnozí.

Pak začala invaze do Kanady.

Chris odvrátil myšlenky od toho, co se teď děje v Atlantiku. Přál si, aby měl u sebe jeden z těch nových laserových komunikátorů, aby mohl říci mužům na Satelitu, jak postupují. Ale zařízení na zesilování světla byla ještě v této době tak tajná, že Hlavní velitelství odmítlo povolit, aby bylo třeba jedině odvezeno přímo do srdce nepřátelského území.

Jak se dalo čekat, nacisté pracovali na způsobu, jak Satelit sestřelit.

Zůstávalo tajemstvím, proč nepřítel i přes pomoc cizinců ztratil náskok v sestrojování raket. Chrise zajímalo, proč Ásové dovolili, aby americká vesmírná loď létala tak dlouho.

Třeba jejich moc tak vysoko skutečně nesahá... stejně jako nedovedou zničit naše ponorky.

Dává to ale smysl? Mohli cizinci ztratit schopnost zničit tak primitivní vesmírnou loď?

Chris zavrtěl hlavou.

Na tom tak moc nezáleží, pomyslel si. Dnes v noci umírá atlantická flotila. Tuto zimu budeme pravděpodobně muset použít velké bomby, abychom udrželi frontu v Kanadě... radši zničíme kontinent, jestli je dokážeme aspoň zpomalit.

Podíval se na postavu na přídí člunu. Jak může chytrost nebo průmysl nebo odvaha čelit takové síle?

Ramena pokrytá kožeskinami byla nyní nehybná. Ale Chris už Lokiho viděl, jak boří domy holýma rukama. A Loki uznal, že patří k nejslabším z "bohů".

"Loki", řekl tiše.

Ás si často nevěšmal člověka, který ho oslovil bez dovolení. Ale tentokrát se tmavovlasá postava otočila a vzala Chrise na vědomí. Loki se netvářil laskavě, ale usmíval se.

"Jsi v nesnázech, mladý muži. Vidím to v tvém srdci." Zdálo se, že do Chrise přímo nahlíží. "Není to strach, jak s radostí shledávám, pouze lidský zmatek."

Jak bylo u bájných pánů Valhaly zvykem, patřila odvaha k těm lidským vlastnostem, kterých si Ásové cenili nejvíce. Dokonce i bůh lsti a zrady ji uznával.

"Děkuji ti, Loki." Chris se uctivě uklonil. Klidně ze mě dělej hlupáka. Myslel jsem, že mám strach, až se mi lepí jazyk na patro!

Lokiho oči byly rybníky, v nichž se odrážely hvězdy. "Tohoto osudného večera je dovoleno poskytnout statečnému červu laskavost. Proto tuto výsadu uděluji tobě, smrtelníku. Smiš mi položit tři otázky, Loki je pravdivě zodpoví, za to ručí svým životem."

Chris zamrkal a na okamžik pozbyl řeči. Na něco takového nebyl připraven! Všichni, prezidentem Marshallem a admirálem Heinleinem počínaje a brazilským nováčkem s nejnižší hodností konče, dychtili konečně znát odpovědi na otázky, které si kladli. Jejich ásovský spojenec, panovačný a lhostejný, časem utrousil náznak či stopu, pomáhal hatit plány nacistů a zpomalovat neúprosný postup nepřítele, ale nikdy neslíbil něco takového!

Chris přímo cítil, jak se O'Leary, stojící za ním, napjal, a snaží se vypadat neviditelný. Beatnikova ústa poprvé zůstala zamčená na sedm zámků.

Člun vyplul na mělčinu, skrytou před večerním větrem; nad nimi se rýsovaly borové lesy. Cítil vůni tmavých stromů. Měli tak málo času! Chris se vzchopil.

"Já..., kdo jsi a odkud jsi přišel?"

Loki zavřel oči. Když je otevřel, černé zornice byly plné černého smutku.

Z těla Ymiho, zavražděného Odinem, vyteklo Moře.

Vzal tělo Ymiho, Yggdrasil, veliký strom.

Vyrostli ze soli a mrazu, Ásové, otřásli Zemí!

Zrozen z Obra a člověka, Loki, přináší smích.

Bytost se zahleděla na Chrise. "To je můj domov," řekl Loki. A Chris věděl, že má na mysli Zemi. "Pamatuji časy a všechno, o čem se hovoří v Eddě - od připoutání Fenriho k zemi Skrymniru. A přesto..." V Lokiho tlumeném hlasu zazněl lehký zmatek, "a přesto je v těch vzpomínkách cosi..., jsou čínsi pokryty, jako lišejník pokrývá sníh."

Otřásl se. "Po pravdě nemohu říci určitě, zda jsem starší než ty, lidské děcko."

Lokiho rozložitá ramena se zachvěla. "Ale pospěš si s druhou otázkou. Blížíme se ke Shromaždišti. Oni tam budou a my musíme jejich plány překazit, jestli už není příliš pozdě."

Chris si najednou uvědomil přítomnost, rozhlédl se po divočině, která se rozkládala všude okolo nich po stinných úbočích.

"A jsi si jistý, že ten plán vyjde - dostat na jedno místo tolik Ásů?"

Loki se usmál. A Chris ihned poznal, proč. Jako nějaký idiot z pohádky promarnil otázku, protože hloupě vymáhá slova ujištění. Ale uklidňování nebylo Lokimu příliš po chuti.

"Ne, nejsem si jist, drzý smrtelníku!" zachechtal se Loki a námořníci ve vyrovnaných řadách u vesel na okamžik ztratili rytmus, protože se po tom ironickém, divošském hlase ohlédl. "Myslíš snad, že jen lidé mohou mít tu čest, odvážit se všeho navzdory smrti? Zde Loki ukáže svou statečnost, dnes v noci, když bude třeba, se utká s Odinovým oštěpem a Thorovým kladivem!" Otočil se a pěstí velikou jako kladivo potřásl směrem na západ. Skřítek zakňoural a přikrčil se vedle svého pána.

Chris viděl, že námořníci už přistáli. Major Marlowe posílal první vojáky rychlými gesty na křídla, aby v lese rozvinuli rojnice. Druhá řada člunů složila vesla a nechala se unášet setrvačností k stěrkovitému pobřeží.

Spěchal, aby využil zbývajících času.

"Loki. Co se děje v Africe?"

Od roku 1949 byl Černý kontinent skutečně temný. Od Tunisu po Mys Dobré naděje plály požáry a přicházely

odtamtud pověsti plné hrůzy.

Loki zašeptal:

"Sartur přece potřebuje najít domov, než přijde bouře.

Tam lidé v mukách pláčou a volají po vysvobození..."

Obr potřásl velkou hlavou. "V Africe a na velkých pláních Ruska se dějí hrozné čáry a strašlivé kletby, maličký."

V Izraeli - Íránu Chris viděl některé uprchlíky - černochoy a Slovary širokých lících kostí -, šťastné uprchlíky, kteří před požárem včas utekli. Ani oni nedokázali říci, co se ve vnitrozemí děje. Jenom lidé, kteří už viděli předchozí hrůzy - jejich paže měly čísla jakoby okopírovaná z prvních táborů s pecemi - si dokázali představit, co se v němém světadíle děje. A tito tvrdí muži a ženy zachovávali mlčení.

Chrisem otřásl, že Loki nemluvil s lítostí, ale věčně, jako by si myslel, že se stala chyba, nikoli však nějaké zvláštní zlo.

"Hrozné čáry...", opakoval Chris. A najednou ho něco napadlo. "Míníš tím, že účelem toho všeho není jenom masakrovat lidi? Že se zároveň děje i něco jiného? Má to něco společného s tím, proč jsi zachránil lidi z prvních táborů? Dělo se s nimi něco?"

Chris měl pocit, že narazil na cosi důležitého. Cosi nekonečně rozhodujícího. Jenomže Loki se usmál a vztyčil tri prsty.

"Žádné další otázky. Už je čas."

Loď zadrhla o dno. Námořníci vyskákali do ledové vody, aby člun vytáhli na kamenité pobřeží. Chris měl na chvíli plné ruce práce s dohledem na vykládání zásob, ale v mysli mu vládl zmatek.

Loki něco skrývá, směje se mu, že se dostal tak blízko a přesto minul cíl. Bylo za tím něco víc, dnešní noc neměla znamenat pouhý pokus zabít několik cizích bohů.

Vysoko v tmavém baldachýnu stromů zakrákala vrána. Skřítek naložený tolika bednami, že by rozmačkaly i muže, zakroužil očima a potichu zanařikal, ale Loki nevypadal, že by si ho všiml.

"Správně vodvázanej zapadák, hochu," mumlal O'Leary, když pomáhal Chrisovi naložit na rameno rozbušku s bombou. "To bude makačka."

"Jasně," odpověděl Chris, měl pocit, že tentokrát beatnikovi rozuměl. "Bude to makačka." Vyzazili po sotva zřetelných značkách, které průzkumníci pokládali.

Když šplhali po úzké stezce od pláže, měl Chris pocit, že se ho zmocňuje stále silnější předtucha... Měl dojem, že se právě v tomto okamžiku nachází ve středu světa. Ať to bylo dobře či špatně, právě zde bylo to místo, na kterém osud světa závisí. Podle jeho názoru by akce dopadla úplně nejlíp, kdyby z tohoto ostrova zmizel všechen život. A jestli měl kvůli tomu stát u bomby a sám ji odpálit - nu, jenom málo lidí mělo kdy takovou šanci prodat svůj život tak dobře.

Ocitil se hluboko pod lesním baldachýnem. Chris zahlédl pod stromy nepatrný pohyb, námořníci po stranách sřežili je i jejich vzácný náklad. Podle předválečných map měli přelézt jeden kopeček a pak ještě jeden. Za tím výběžkem už bude jedno, na které místo bombu nastraží.

Chris se začal otáčet, že se ohlédne po Lokim... Ale ve stejném okamžiku noc třeskla ohněm. Světlice vybuchovaly, syčely a pomalu se na malých padáčcích snášely mezi větvemi k zemi. Muži zalehli do krytu, svítící střely začaly kolem sebe rozhazovat stíny. Nahoře před nimi se najednou otevřela dělová palba, slyšeli třaskání granátů. Muži křičeli.

Sotva Chris našel kryt za obrovskou jedlí, začaly to minomety pražít do stromů kolem něj.

Z vrcholu kopce - i přes rachot výbuchů - slyšeli burácivý smích.

Chris se přitiskl mezi kořeny a ohlédl se. Skřítek ležel jak široký tak dlouhý v jehličí, zbyla z něj čadící troska, minomet ho musel zasáhnout naplno.

Pak ale ucítil na rameni ruku. O'Leary ukazoval na kopec a s vyvalenýma očima šeptal: "Člověče, zírej."

Chris se otočil a zahleděl se vzhůru po svahu na obrovskou, člověku podobnou bytost, krácející z kopce dolů; obra následovali ozbrojení muži v černých pláštích. Nesl mohutný kyj; když jím mrštil, kyj se skučením rozrázel vzduch a drtil bez rozdílu stromy i námořníky. Obrovité jehličnany se rozlétaly na třísky a lidé se měnili v kaši. Potom zbraň vklouzla zpátky do rukou rudovousého Ása.

Žádné minomety, uvědomil si Chris. Thorovo kladivo.

Po Lokim nebylo ani vidu, ani slechu.

3.

"Nuže, Hugine. Neobávej se tmavých Američanů. Neublíží ti."

Odin, jak se nazývala jednooká bytost, seděl na ebenovém trůně, na zdvižené levé ruce mu seděl havran barvy noci. Drahokam vsazený namísto obrova oka zářil jako zornice, která vidí dále než ta, o kterou přišel; na klíně měl položený oštěp.

Po stranách trůnu stály dvě postavy oděné do kožešin, byly skoro stejné jak Odin, jeden měl světlé vlasy a velikou sekeru položenou na rameni, druhý, rudouvousý, se líně opíral o kladivo velikosti dospělého muže.

Strážní v černé kůži, dvojité blesky na límcích, stáli v pozoru po obvodu místnosti z hrubě opracovaného dřeva. Dokonce i pušky měli natřené na černo. Jedinou barevnou skrvnou na esesáckých uniformách byla rudá páska se svastikou.

Odin shlédl na vězně, spoutané řetězy, kteří leželi na hromadě na podlaze velkého sálu.

"Lituji. Ubohý Hugin vám neodpustil, moji američtí hosté. Jeho bratr, Munin, padl, když Berlín hořel pod vašimi pekelnými bombami."

Zbývajícím oko vůdce Ásů se krutě lesklo. "A kdo může vinit mého ubohého strážného havrana, kdo nedokáže porozumět bolesti otce, protože stejná ohňová záplava polkla krásného chlapce, prozíravého Heimdalla."

Ti, kdo přežili ten špatně zrežírovaný večírek na pláži, leželi vyčerpaně na suché kamenné podlaze. Major Marlowe umíral, byl v bezvědomí, nemohl jim odpovědět, ale jeden ze Svobodných britských dobrovolníků vstal, zařinčel řetězy

a plivl na zem před netvora s lidskou podobou.

"Higgins!" snažil se O'Leary zatahat muže za ruku, ale Brit ho jediným máchnutím pěsti setřásl.

"Jo, v Berlíně dostali tvýho skvělýho chlapečka. A tys na oplátku zabil všechny v Londýně a v Paříži! Říkám, že amíci byli moc slabí, když je tohle zastavilo. Měli postupovat dál, za každou cenu, a spálit všechno do poslední árijské čubky a štěněte..."

Důstojník gestapa ho srazil k zemi. Esesáci nechali dopadat pažby svých pušek tvrdě a dlouho.

Konečně je Odin mávnutím ruky zarazil.

"Odnesete tělo do středu Velkého kruhu, aby se odebralo do Valhaly."

Důstojník gestapa ostře vzhlédl, ale Odínův hlas duněl tónem, který předpokládá poslušnost. "Chci mít toho statečného muže u sebe, až zavane Fimbul-Zima," vysvětlil obr. Samozřejmě měl za to, že tím je věc vyřízena. Když strážní osvobodili bezvládné tělo z pout, vůdce Ásů poškrábal havrana pod zobákem a nabídl mu sousto masa. Promluvil k mohutnému rudohlavci, který stál vedle něho.

"Thore, můj synu. Tyto ostatní věci zde jsou tvé. Ubohá odměna, uznávám, ale přec jen prokázali jakousi statečnost, když následovali Lháře tak daleko. Co s nimi učiníš?"

Obr pohladil kladivo železnou rukavicí. Vskutku, vedle této bytosti se i Loki zdál malý.

Postoupil vpřed a zkoumal vězně, jako by cosi hledal. Když se jeho oči opřely o Chrise, zdálo se, že se rozhořely. Jeho hlas zazněl hluboko jako dunění zemětřesení.

"Uvolím se promluvit s jedním z nich, Otče."

"Dobrá." Odin přikývl. "Hodte je do jámy," řekl generálovi SS stojícímu poblíž, ten sevakl podpadky a hluboce se uklonil. "Vyhovte přání mého syna."

Nacisté hrubě zdvihli Chrise a ostatní přeživší na nohy a táhli je po řadě pryč. Chris ještě stačil zaslechnout, jak starší Ás říká svému potomkovi: "Zjisti, co můžeš, o tom vlčím mláděti Lokim, a pak je všechny použijte k oběti."

4.

Ubohý major Marlowe měl v jedné věci pravdu. Nacisté by nikdy nevyhráli bez Ásů či jim podobných. Hitler a jeho gang museli od začátku věřit, že dokážou nějak přivolat starobylé "bohy", protože jinak by se neodvážili rozpoutat válku, o které bylo jisto, že do sebe vtáhne i Ameriku.

Opravdu, začátkem roku 1944 se zdálo, že je téměř po všem. Jistě, ještě bylo potřeba zaplatit zatraceně vysokou cenu, ale doma se už nikdo porážky nebál. Rusové tlačili z východu, Řím byl dobyt, Středozemí patřilo Spojencům. Japonská vojska se hroutila - zatlačili je zpět nebo je izolovali na jednom ostrově po druhém -, zatímco v Anglii se shromažďovala největší armáda v dějinách, připravovala se překročit Kanál a jednou provždy probodnout vřed nacismu.

V továrnách a loděnicích v celé Americe chrlila Zbrojovka demokracie za měsíc víc materiálu, než Třetí říše vyprodukovala ve svém nejlepším roce. Lodě byly spouštěny v intervalech několika hodin. Letadla každých několik minut.

Nejdůležitější ze všeho bylo, že v Itálii a v Tichomoří cvičili zástup farmářů a městských kluků ve vojenských uniformách a dělali z nich pro velkou armádu skutečné válečníky. Do posledního muže si byli rovni se zkušeným nepřítelem. A zároveň nepříteli početně převyšovali.

Už se mluvilo o poválečném zotavování, plánovala se pomoc při výstavbě a ustavení Spojených národů, které měly navždy udržet mír.

Tehdy ve čtyřiačtyřicátém byl Chris pouhé děcko v kalhotách po kolena, hlтал romány Ghetta Nimitze a modlil se celou svou bytostí, aby, až bude dospělý, prožil aspoň z poloviny něco tak slavného, jako jeho strýcové právě dokázali za mořem. Doufal, že ho čekají dobrodružství ve vesmíru, protože po tom všem už nikdo nedopustí, aby se válečné hrůzy opakovaly.

Pak se objevily pověsti... Mluvílo se o porážkách na východní frontě... O zmatené Sovětské armádě, zahanané nečekaně a náhle na ústup. Důvody byly nejasné... Většina zpráv, které přicházely, byly pověřivé povídačky, kterým moderní člověk nepřikládá žádnou váhu.

Hlasy na rohu ulice:

Zatracení Rusáci... Celou dobu mi bylo jasné, že nestojej za nic... Celou dobu akorát žvaněj vo "druhý frontě"... jo, maj tu druhou frontu mít! Vytáhnem je z bryndy... Neboj se, Ivane, strýček Sam už běží...

Červen, a Normanské nebe bylo plné letadel. Lodě pokryly kanál...

Chris se v sedě opíral o studenou kamennou loď v podzemní cele, tiskl víčka pevně k sobě a snažil se jimi rozmačkat vzpomínku na zrnité černobílé filmy, které viděl. Nepodařilo se mu představy zahnat.

Tolik lodí, kam až se dalo dohlédnout... Největší armáda svobodných lidí, která se kdy shromáždila...

Teprve až se Chris dostal na ministerstvo obrany, viděl na vlastní oči fotografie, které nikdy nebyly zveřejněny. Po celé roky, které od té doby uplynuly, si přál, aby je tehdy nespátřil ani on.

Z mlhy na úsvitu se zdvíhaly cyklony, stovky cyklonů, kroužily jako příšerné káči. Rostly a šplhaly do výšky, až jejich černé trychtýře prorazily nebe. A když se blížily k lodím, zdálo se lidem, že snad po stranách vidí jakési létající postavy, které bouří pohánějí k rychlejšímu a rychlejšímu běhu údery svých křídel...

"Marlowe už dal do placu všechny trumfy, človče," vzdychl O'Leary a sesunul se vedle Chrise. "Teď seš hlavoun ty, chlape."

Chris zavřel oči. Všichni muži zemřou, pomyslel si a zároveň si připomněl, že toho zarputilého námovníka stejně neměl příliš rád.

Přesto ho ta zpráva rozesmutnila, už jenom proto, že Marlowe byl pro něj ostrovem, který ho chránil před tou kurvou zvanou "velení".

"Tak copá si dáme teďko, šéfe?"

Chris se na O'Learyho podíval. Ten člověk už byl opravdu příliš starý na to, aby se choval jako malý kluk. V koutcích velkých očí už měl vrásky a dětská zavalitost se měnila ve dvojitou bradu. Armáda v něm poznala génia a vybrala ho ze spousty civilních odborníků. Ale Chrise zajímalo, jestli se tento uprchlík z Greenwich Village někdy dopracuje k pocitu odpovědnosti.

Loki ho vybral. To byla pravá odpověď. Stejně jako vybral mě. To udělal bůh chytrosti.

"Měl bys přestat s těmi beatnickými žvásty, O'Leary. Když už potřebuješ berličku na city, mělo by ti stačit, že bude nesrozumitelná jenom každá třetí věta."

O'Learym to trhlo a Chris svého výbuchu hned zalitoval.

"Nevšímej si toho." Změnil téma. "Co je se zbytkem mužstva?"

"Maj se žůžo... chci říct, že jsou O.K., aspoň co se týče kluků, kerý za pár hodin obřadně zapíchnou. Všichni věděli, že tahle výprava je sebevražda. Jenom chtěli pár těch bastardů vzít s sebou, to je všechno."

Chris přikývl. Kdybychom tehdy měli rok nebo dva k dobru...

Do té doby by vědci vyvinuly rakety, vhodné pro ten chirurgický řez, takže by teď nebylo nutné pokoušet se podstrkovat bomby nepříteli pod nos. Satelit znamenal teprve začátek možností; kdyby jenom měli čas.

"Higgins měl pravdu, člověče," mumlal O'Leary, když se opřel o stěnu vedle Chrise. "Měli jsme to do nich prát vším, co jsme měli. Spálit Evropu na škváru, kdyby to pomohlo."

"V době, kdy jsme měli dost bomb, abychom je mohli zpomalit, už měli atomovky taky," připomněl Chris.

"Tak? Když jsme smetli Peenemunde, tak jim výzkum zůstal trčet na místě. A neměli poněti, jak na termojaderný bomby jít! I kdyby se jim povedlo naši bombu rozebrat -"

"Bůh chraň!" zamžikal Chris. Srdce se mu rozběhlo, jenom když si tu možnost představil. Kdyby se nacistům podařilo přeskočit z atomovek na vodíkové zbraně...

Technik prudce zavrtěl hlavou. "Dohlíd sem na to. Prostě sem osobně zkontroloval spoušť, Chrise. Když teď někdo bude slídit, jak funguje americká vodíková puma, čeká ho moc vošklivý překvapení!"

Což byla, samozřejmě, minimální podmínka, než došlo k povolení takové výpravy. Kdyby se jim podařilo složit zbraň poblíž "Velkého kruhu" Asgardu, mohlo by ve válce dojít ke zvratu. Teď mohli jen doufat, že se oddělené součásti bomby rozpustí na škvarky, jakmile časové spínače doběhnou.

O'Leary se nedal odbýt. "Pořád si myslím, že jsme měli vystřílet všechno, co jsme v dvaapadesátém měli."

Chris věděl, jak mu právě je. Většina Američanů věřila, že zvrat ve vývoji války by za to byl stál. Palba ze všech kalibrů by z Hitlerovy domoviny vyrazila srdce. Zrůda by odpověděla primitivními raketami a štěpnými bombami, stálo by to však zato.

Když se dozvěděl skutečný důvod, proč se tak nestalo, odmítal ze začátku věřit. Chris se domníval, že Loki lže... že je to lest Ásů.

Ale pak poznal pravdu. Americký bombardovací arzenál byl dvousečnou zbraní. Když se s ním nezachází opatrně, dopadne na obě strany.

Zarachotily klíče. Vstoupili tři esesáci, pohlédli dolů na skleslé útočníky Aliance.

"Velký Ás, Thor, ráčí mluvit s vaším velitelem," řekl důstojník anglicky s těžkým přízvukem. Když se nikdo nepohnul, dopadl jeho pohled na Chrise a důstojník se usmál. "Tenhle. Tato zbloudilá ovce. Náš pán si ho zvlášť vyžádal."

Luskal prsty a strážní popadli Chrise za paže. "Buď jak žula, kamaráde," řekl O'Leary. "Pořádně je vytoč, chlapce."

Chris se ode dveří ohlédl. "Nápodobně, O'Leary."

Strčili do něj a vrata podzemní kobky se za ním přibouchla.

5.

"Ty jsi Dán, je to tak?"

Chris byl pevně přivázaný k opěrnému sloupu před praskajícím krbem. Gestapácký důstojník si Chrise prohlížel z různých úhlů, než mu otázku položil.

"Jsem Dán po předcích. Co z toho?" Chris v poutech pokrčil rameny.

Nacista se podíval. "Ach, nic zvláštního. Jen mě nikdy nepřestává překvapovat, když najdu příslušníky nadřazené rasy, jak bojují proti vlastnímu božskému právu."

Chris zdvihl jedno obočí. "Vyslýcháš hodně vězňů?"

"Ach, ano, velmi mnoho."

"Tak to nemůžeš vyjít z úžasu."

Gestapák zamžikal, pak se kysele usmál. Ustoupil, aby si zapálil cigaretu, a Chris si všiml, že se mu třesou ruce.

"Copak tvoje krev nekřičí, když jdeš do bitvy po boku rasového bahna, kříženců..."

Chris se zachechtal. Otočil hlavu a ledově si nacistu změřil.

"Proč tu vlastně seš?" zeptal se.

"Já - jak to myslíš?" Chlápek znovu zamrkal. "Podívej se, jsem pověřen vyslýchat -"

"Seš pověřený akorát tak zametat ve věznici drobky," zavrčel. "Kněží Ásů už řídí všechno. Esesáctí mystici maj Říši pod palcem. Hitler je starý rozklepaný sifylitik, nedovolej mu vylízt z Berchtesgarden. A vás, staromódní nacisty, tady sotva trpěj."

Důstojník potáhl z cigarety. "Co svou poznámkou myslíš?"

"Tím myslím, že celý ten humbuk s rasou byla akorát fasáda. Záminka pro vyhlazovací tábory. Ale esesáci by do nich s úplně stejnou radostí cpali árijce, jenom kdyby to nějak šlo -"

"Ano?" Gestapák postoupil o krok vpřed. "Kdyby šlo co? Pokud účelem táborů nebyla eliminace nečisté rasy, pak tedy co, chytráku? Co?"

Jeho chechot řízla jako studená břitva. "Nevíš, že? Ano, Loki ti to neřekl."

Chris by přísahal, že v důstojnickových očích se objevilo zklamání... jako by do té doby doufal, že se od Chrise něco dozví, a pak sklesle zjistil, že jeho vězeň je stejně nevědomý jako on.

Ne, promarnil jsem jednu otázku a Loki mi o táborech nepověděl. Chris se podíval na třesoucí se ruce toho muže - ruce, které nepochybně připravily poničeným tělům a duším více pekla než nudných rozprav - z důvodu, který už s vítězí stranou neměl nic společného.

"Ty chudáku, dávno odstavený národní socialista," pokračoval Chris. "Tvoje sny, i když byly šílené, byly aspoň lidské. Jaký je to pocit, když je cizinci překonali? Dívat se, jak se všechno mění k nepoznání?"

Gestapák zrudl. Neobratně vytáhl ze stolu u zdi obušek a udeřil jím do levé ruky v rukavici.

"Já změním k nepoznání něco jiného" zavrčel hrozivě. "A jestli jsem odstavený, alespoň si stále mohu dopřát radosti ze svého řemesla."

Přiblížil se, na rtech tenký povlak úsměvu. Ruka švihla vzad, vysoko zdvihla obušek a Chris se napjal. Ale v té chvíli se kožené závěsy rozdělily a na koberec padl veliký stín. Důstojník gestapa zbledl a ztuhl v pozoru.

Rudovousý Ás jménem Thor krátce pokývl a shodil kožešinový plášť. "Můžeš jít," zarachotil.

Chris se na nacistu ani nepodíval, i když se vyšetřovatel snažil zachytit jeho pohled. Chris pozoroval uhlíky v krbu, dokud závěsy neskouzly zpět a on s cizincem neosaměl.

Thor se posadil se zkříženýma nohama na tlustý koberec a několik minut strávil tím, že se stejně jako Chris zamyšleně díval do mihotavých plamenů. Kladivem postrčil poleno do ohně, teplo příjemně sálalo a zažíhalo v masivní železné hlavě plány.

"Fro posílá vzkaz z Vinlandu... od moře, které nazýváte Labrador. Na jatka tam bylo vysláno mnoho statečných mužů." Thor vzhledl.

"Ty nástroje zbabělců - ponorky - naší flotile příliš neublížily. Ale Froovy vichřice byly mistrovským kouskem. Výlodění je zabezpečeno."

Chris se silou vůle snažil ovládnout pocit, že se kamsi propadá. Dalo se to čekat. Tuto zimu bude zase hůř.

Thor potřásl hlavou. "Toto je zlá válka. Kde je čest, když tisíce umírají, aniž mohou prokázat odvahu?"

Chris byl zkušenější než většina Američanů v tom, jak vést rozhovor s bohem. Nyní využil šance a promluvil bez dovolení.

"Souhlasím, Veliký. Ale z toho nemůžeš vinit nás."

Thorovy oči světlkovaly, když Chrise zkoumaly. "Ne, statečný červe. Neviním tě. To, že jste tak málo použili ohňové zbraně, budiž ku prospěchu a hrdosti vašich velitelů. Či snad vědí, jaký by byl u nás hněv, kdyby byli tak zbabělí a zákeřně je použili."

Nikdy mě na tu výpravu neměli posílat. Vím příliš mnoho, uvědomil si Chris. Loki to byl, kdo přesvědčil Nejvyšší velení a kdo trval na tom, aby Chris jel s nimi.

Tím pádem ale byl jediný, kdo znal pravý důvod, proč byly vodíkové pumy zatím drženy na uzdě.

Prach z atomových výbuchů a saze z hořících měst - toho se bálo Nejvyšší velení Spojenců, daleko více než radiace nebo odvety nacistů. Už tehdy, kdy se jaderné zbraně použily ve velmi omezeném rozsahu, se měřitelně ochladilo počasí.

A Ásové byli v zimě o tolik silnější! Vědci potvrdili Lokiho tvrzení, že neopatrné použití výhody, kterou Spojenci v jaderné zbraní měli, by vedlo ke katastrofě, bez ohledu na to, jak těžce by protivníka poškodili.

"My také dáváme přednost osobnějšímu přístupu," řekl Chris a doufal, že Ás bude nadále věřit svému vlastnímu vysvětlení. "Žádný muž si nepřeje být zabit silami, které nechápe, kterým nemůže vzdorovat nebo proti nim bojovat."

Chris si všiml, že se ozývá jakýsi rachot - Thor se smál. "Dobře řečeno, červe. Tepeš stejně jako Frey slovy, která žhnou a zároveň rozsévají."

Ás se mírně naklonil dopředu. "Dojdeš v mých očích zásluhy, maličký, když mi řekneš, kde najdu Bratra Iži."

Ty šedé oči byly jako studené mraky a Chris cítil, jak jeho smysl pro skutečnost při pohledu do nich začíná kolísat. Musel napnout celou svou vůli, aby pohled odvrátil. Zavřel oči a promluvil vyschlými ústy.

"Já... nevím, o čem mluvíš."

Rachot změnil tón, klesl níže. Chris ucítil hrubý dotek, otevřel oči a uviděl, že Thor mu přejíždí po tváři kůží obaleným topůrkem velikého kladiva.

"O Lokim, mládě. Řekni mi, kde je ten podvodník k nalezení, a ty můžeš opustit svou kobku a dokonce zaujmout místo po mém boku. Ve světě, který přijde, nebude pro člověka vyššího postavení."

Tentokrát se Chris odvážil hypnotickým tónem Thorových očí čelit. Přisály se mocně Chrisovi k duši, jako magnet na rodné železo. Ale Chris se vzepřel v divokém záchvatu nenávisti.

"Ne..., pro všechny valkýry v tom vašem zasraném cizím panteonu," zašeptal. "Radši bych utekl s vlky."

Úsměv zmizel. Thor zamrkal a Chris měl na okamžik pocit, že se Ásova podoba trochu chvěje, jako by... jako by na jeho místě byl prázdný prostor ve tvaru muže.

"Odvaha tě neuchrání před odplatou za neúctu, červe," zamručel stín a znovu se zhmotnil do kůží oděného obra.

Najednou byl Chris rád, že O'Learyho znal.

"Ještě ti to nedoklepo, dědku? Nevěřím v tebe ani za prase! Ať seš vodkud' chceš, hochu, stejně tě vykopnou! Možná budeš tak vošklivej, že nám uděláš ze světa hromádku šrotu, ale všichni vo tobě vykřikují, že stojíš za pendrek, člověče. Ste dávno vodepsaní."

Zavrtěl hlavou. "Já v tebe prostě odmítám věřit, člověče."

Ledové oči jedinkrát mrkly. Pak se Thorův výraz překvapení proměnil v úsměv. "Nepochopil jsem tvé ostatní urážky. Ale za to, že jsi mě nazval člověkem, zemřeš ještě před východem slunce."

Vstal, položil Chrisovi ruku na rameno, jako by mu uděloval přátelské požehnání, ale neúmyslná síla tohoto stisku

připomínala svěrák.

"Dodám jen jedno, maličký. My Ásové jsme přišli zváni a nepřijeli jsme na lodích - ani na lodích, plujících mezi hvězdami - ale na křídlech samotné Smrti. Tolik dobrodiní poznání ti poskytnu, jako odměnu za tvůj vzdor."

Pak se kožešiny zhouply a vzduch zavířil, netvor zmizel a zanechal Chrise o samotě, aby pozoroval, jak uhlíky pomalu doutnají a mění se v popel.

6.

Teutonští knězi byli slavnostně oděni do rudé a černé barvy, jejich róby se leskly zlatem a stříbrem. Z vysokých přileb se zdvíhala platinová orlí křídla, pochodovali kolem velkého kruhu ze vztyčených kamenů a odřikávali cosi v jazyce, který zněl trochu jako němčina, ale Chris věděl, že je mnohem, mnohem starší.

Vedle plápolající hranice stál oltář, pokrytý rytinami rozšklebených dračích tlam. Kotouče dýmu stoupaly a unášely vzhůru k úplňku jasné jiskry. Horko sálalo na kruh věžňů, připoutaných po jednom k obeliskům z hrubě otesaného kamene.

Byli obráceni obličejem k jihu, dívali se z výběžku Gotland přes Balt k pobřeží, které kdysi bylo Polskem, a už nějakou dobu se tam rozkládala "Tisíciletá říše".

Vody byly nepřírodně klidné, hladké téměř jako sklo, odrážely skoro dokonalý obraz hořící hranice vedle rozčeřeného dvojníka měsíce.

"Fro je už určitě z Labradoru zpátky," komentoval O'Leary situaci hlasitě, aby ho Chris přes zpěvy a dunění bubnů slyšel. "To by vysvětlovalo tu jasnou noc. Je bohem bouří."

Chris se po něm mrzutě podíval, O'Leary se na něj omluvně zakřivil. "Sory, člověče. Chci říct, že je to ten zelený mimozemšťan, co má na starosti řízení počasí. Už je ti líp?"

Věděl jsem, že to přijde, myslel si Chris. Usmál se suchými rty a pokrčil rameny. "Neřekl bych, že by teď na tom záleželo."

O'Leary pozoroval árijské bratrstvo, jak pochoduje znovu okolo a přináší k velkému dračímu totému obrovskou svastiku. Technik cosi začal povídat, ale pak zamrkal a zdálo se, že si cosi pro sebe mumlá, jako by se snažil zachytit unikající myšlenky. Když procesí minulo, obrátil se k Chrisovi a tvářil se tajuplně.

"Zrovna jsem si na něco vzpomněl."

Chris vzdychl. "Co zas, O'Leary?" Beatnik se překvapeně mračil. "Není mi jasné, jak mi to mohlo dojít až teď. Ale když jsme byli tam na pláži a vykládali části bomby, starý Loki do mě strčil. Byl tam fofr, ale můžu přísahat, že jsem viděl, že má v ruce spouštěcí mechanismus vodíkové bomby, Chrise. To znamená..."

Chris přikývl. "To znamená, že věděl, že nás chytí. Už jsem na to taky přišel, O'Leary. Aspoň nacisti spoušť nedostanou."

"Jo. Ale to není všechno, co si pamatuju, Chrise. Loki mi řekl, abych ti něco od něho vyřídil. Říkal, že ses ho na něco zeptal, a on mi povídal, abych ti předal odpověď; on tvrdil, že jí můžeš rozumět!"

O'Leary zavrtěl hlavou. "Nevím, jak to, že jsem ti to zapomněl říct."

Chris se zasmál. Odrodilý Ás samozřejmě tomu muži uložil posthynostický příkaz, aby si vzkaz připomněl až později... snad jenom v takovéto situaci.

"Co to je, O'Leary? Co říkal, abys mi vyřídil?"

"Bylo to jedno slovo, Chrise. Říkal, abych ti pověděl - nekromancie. A víc ani ř. Za chvíli po nás skočili esesáci. Co tím míníš, kapitáne? Ptal ses na to vůbec? Co ta odpověď znamená?"

Chris neodpověděl. Hleděl na sloup jisker stoupající k měsíci.

Poslední otázkou se Lokiho ptal na tábory - to příšerné, hrůzné, koncentrované úsilí, směřující ke smrti, ke kterému došlo nejdříve v Evropě, pak v Rusku a Africe. K čemu to bylo? Muselo v tom být něco víc než jenom plán eliminovat některé obtížné rasy.

A dál, proč Loki, podle všeho obyčejně nevšímavý k lidskému životu, zachránil tolik lidí z továren smrti, i když to pro něj znamenalo velké riziko?

Nekromacie. Tak zněla Lokiho opožděná odpověď na poslední otázku. A Loki to řekl tak, aby Chris svou odpověď dostal, ale aby ji už nikdy nedokázal tlumočit těm, kterých se týkala.

Nekromacie...

To slovo v sobě tajilo čáry... Ale byly to zvláštní, hrozné čáry. Podle legendy je nekromantem zlý čaroděj, který, aby mohl svá kouzla provádět, využívá soustředěného pole, které vytváří smrtelná agónie lidských bytostí.

Ale to je prostě pověřivý nesmysl!

Chrisovi se zatočila hlava, pohlédl přes písečné prostranství na mohutné Ásy, usazené na pozlacených trůnech, slyšel zařikání kněží a přál si, aby tu myšlenku mohl zaplašit stejně snadno, jako ho napadla.

Tohle byl tedy důvod, proč se nacisté odvážili rozpoutat válku, kterou by jinak nemohli vyhrát? Protože věřili, že dokážou vytvořit tak koncentrovanou, čistou hrůzu, že starobylá zaklínadla budou skutečně účinná?

Vysvětlovalo se tím mnoho. I jiné národy v lidských dějinách zešlély. I jiná hnutí byla ďábelská. Ale žádné nepáchalo zločiny s takovou horlivostí a důkladností. Ta hrůza směřovala určitě nejen ke smrti, ale k jakémusi příšernému cíli, který se nalézal kdesi mimo smrt!

"Oni... Ásy... stvořili. Takhle to Loki myslel, možná jeho vlastní vzpomínky nejsou pravé... když měl podezření, že není ve skutečnosti starší než já..."

"Co to znamenalo, kapitáne?" O'Leary se naklonil, jak jen mu řetězy dovolily. "Nerozumím..."

Ale právě v té chvíli se průvod zastavil. Nejvyšší kněz nesl zlatý meč, podržel ho před Odinovým trůnem. "Otec bohů" se ho dotkl a pak bylo slyšet, že Ásové cosi rachotivě odřikávají, jejich brumlání se neslo hlouběji než lidský zpěv, připomínal vzdálené dunění, které otřásá Zemí.

Jednoho z připoutaných Spojenců - Svobodného Brita - oněmělého hrůzou, odtáhli od obelisku k ohni a dračímu oltáři.

Chris zavřel oči, jako by tím chtěl křik zadržet. "Ježíši," zasyčel O'Leary.

Ano, myslel si Chris. Volej Ježíše. Nebo Alláha nebo Boha Abraháma. Vzbud' se, Brahmo! Protože tvoje sny se proměnily v noční můru.

Ted' už jasně chápal, proč mu Loki neodpověděl, dokud byla sebemenší šance, že se dostane domů živý.

Děkuji ti, Loki.

Bude lepší, když Amerika a poslední Spojenci padnou čestně v boji, než aby je pokoušelo takové poznání... aby jejich vůli podrobilo zkoušce toto východisko. Protože kdyby se Spojenci pokusili přijmout metody nepřítele, už by lidské duši nezůstalo nic, zač by stálo bojovat.

Koho bychom mohli vzývat my, přemýšlel Chris, i kdybychom zaklínadla použili? Supermana? Nebo Kapitána Marvela? Ach, ti by se Ásům vyrovnali víc než dobře, určitě! Naše mýty měly neomezené možnosti.

Zasmál se a ten zvuk se proměnil ve vzlyk, protože noc prořizl další zvuk agónie.

Děkuji ti, Loki, že jsi naše duše ušetřil této zkoušky.

Neměl ponětí, kam se odrodilý "podvodnický bůh" poděl, či jestli jeho neúspěch nebyl jenom pláštěm pro nějakou hlubší, utajenou misi.

Mohlo to tak být? přemítal Chris. Věděl, že to možné je. Vojáci málokdy vidí celkový obraz a prezident Marshall nemusel svým kapitánům říkat všechno. Výprava mohla být drobnou, nepodstatnou součástí většího plánu.

Lasery a satelity... jejich výprava s nimi mohla mít něco společného. Mohla to být stříbrná kulka... aspoň větvička jmelí.

Po jeho pravé straně zařinčely řetězy. Slyšel jakýsi hlas, chrlicí portugalské kletby, a pak kroky, které vlekly dalšího vězně pryč.

Chris se podíval na nebe a najednou ho zčistajasna napadla myšlenka.

Legendy se rodí podivně, uvědomil si.

Jednoho dne - možná i bez stříbrné kulky - bude muset hrůza ustoupit. Snad až lidí bude málo a Ásové nebudou tak blahobytní a nasycení manou smrti, na které hodují v márnících.

Pak přijde čas, kdy lidští hrdinové budou mít svou cenu. Snad v tajných laboratořích, nebo ve vyhnanství na Měsíci, nebo na dně moře budou svobodní muži a ženy pracovat a lopotit se, aby vyrobili pancíř, zbraně, možná samotné hrdiny... Tentokrát se řev nezval, jako by se brazilský rančer snažil svým nepřátelům vzdorovat, a propukl, jen aby nakonec prozradil agónii.

Kroky se blížily. Ke svému překvapení se Chris cítil lehký jako pírkó, jako by ho přitažlivost zemská stěžila držet při zemi.

"Tak nashle, O'Leary," prohodil klidně.

"Jo, člověče. Vydrž."

Chris kývl. Nabídl černostříbrným esesákům zápěstí, když mu sundávali pouta, a řekl jim jemně a přátelsky: "Víte, na dospělý chlapy vypadáte pěkně hloupě."

V úžasu na něj zírali. Chris se usmál, vstoupil mezi ně a sám jako první vykročil k oltáři a čekajícím Ásům.

Jednoho dne se lidé těm netvorům postaví, myslel si a věděl, že ten tupý, závrtný pocit znamená, že křičet nebude... že s ním mohou dělat, co chtějí, on si toho sotva všimne.

Loki se o tom ujišťoval. Proto ten Podvodník strávil loni tolik času s Chrisem... Proto trval na tom, aby Chris jel s výpravou.

Náš den přijde. Pomsta povede naše potomky. Věda je vyzbrojí. Ale ti hrdinové budou potřebovat ještě něco, uvědomil si. Hrdinové potřebují inspiraci. Potřebují legendy.

Cestou k brumlajícím Ásům měli řadu lidských "hodnostářů" z Reichu, některým z nich obličej plály vzrušením, ale jiní seděli tupě, jakoby nepřítomně. Měl pocit, že v těch potměšilých, šílených očích se dá číst zoufalství. Uvědomoval si, že to, co způsobili, se už dávno, dávno vymklo jejich rukám.

Thor se zamračil, když se na něj Chris usmál. "Čau, jak se máme?" prohodil k Ásům a melodické brumláni se změnilo v překvapený šum. Tam, kde kletby a křik souzněly se zařikáním, jeho dobrosrdečný sarkasmus obřad narušil.

"Pohyb, svině!" Strážný SS do Chrisa strčil, či se o to pokusil, ale místo toho hmátl do vzduchu v místě, kde Američan před okamžikem stál. Chris proklouzl pod cinkající nemotornou uniformou nacistovi mezi nohama a dalšího praštil plochou dlaní tak, že nácek padl jako podřátý.

Hnal se po něm další strážný, ale ten se skácel s otevřenými ústy, protože Chris stočil prsty v pěst a udeřil. Třetího strážného zdvihl za přezku opasku a mrštil jím do ohně, aby tam řval hrůzou a bolestí.

Hysterická síla, jasně, uvědomil si Chris, věděl, co mu Loki udělal. Čtyři přispěchavší podkněží se skáceli se zlamanými krky. Žádný člověk by takové věci nedokázal, kdyby nebyl něčí nástroj, říkal si Chris jakoby z velké dálky, ale záleželo na tom? V téhle chvíli se bavil daleko líp, než čekal.

Koutkem oka zahlédl záblesk... Chris se obrátil, přikrčil se a jediným hmatem Odinův oštěp chytil.

"Zbabělce," zasyčel k rozzuřenému otci bohů. Pohazoval si těžkou, blýskavou zbraní a podržel ji v obou rukách před sebou...

Bože, pomoz mi...

...a s výkřikem zlomil legendární oštěp přes koleno. Třísky padly do písku.

Nikdo se nepohnul. Thorovo kroužící kladivo zpomalilo svůj běh a pak dopadlo. V náhlém tichu si Chris nejasně uvědomoval, že má přelomenou stehenní kost - stejně jako většinu kostí v rukou - takže se nejistě potácel na jedné noze.

Ale Chris teď jenom litoval, že nemůže napodobit jednoho starého Žida, o kterém slyšel od muže, který přežil koncentrák. Stál před hrobem, donutili ho, aby si ho sám vykopal; stařec nenaříkal ani neprosil esesáky o smilování, ani nepropadl zoufalství. Místo toho se vězeň obrátil zády ke svým vrahům, spustil kalhoty, předklonil se a hlasitě v jidiš pronesl: Kish mir im toches...

"Polib mi prdel," řekl Chris Thorovi, když konečně přiběhly další strážé a popadly ho za paže. Když ho táhli k oltáři, nespouštěl z rudovousého "boha" oči. Kněží ho přivázali, ale Chris se podíval Ásovi do šedých očí.

"Nevěřím v tebe," řekl.

Thor zamžikal a obr se náhle odvrátil.

Chris se hlasitě rozesmál, protože věděl, že nic na světě tuto příhodu nezamlčí. Bude se šířit po světě. Nikdo ji nezastaví.

Loki, ty parchante. Využil jsi mě, a asi bych ti měl poděkovat. Ale buď klidný, Loki, jednou tě taky dostaneme.

Chechtal se. Chris pozoroval vyděšeného nejvyššího kněze, který nervózně hmatal po noži, a připadalo mu to strašně legrační. Pobočník s vytřeštěnými očima klopýtl a upustil praporec se svastikou. Chris řval směchy.

Slyšel, že se za ním vysokým hlasem hihňal O'Leary. Pak se rozchechtal další vězeň, pak další. Nedalo se to zastavit.

Nad studeným Baltem zavál nejistý vítr. A nad ním rychle běžela novodobá hvězda tam, kde ty staré jen pomalu klouzaly nebem.